

»Min Broder har maaske sletikke vidst, at De vilde søge mig?«

»Nej.«

»De handler her ganske paa egen Haand?«

Ubehagelig berørt af hans forhørmæssige Tone svarede Jakobe kort afvisende:

»Som sagt — det er mig, der har ønsket denne Samtale, ikke Per.«

»Jeg kunde tænke det. Det er jo nemlig — desværre — kun altfor sandt, at min Broder i en Aarrække, ja egentlig lige fra sin Barndom har stillet sig i et afgjort fjendtligt Forhold til sin Familje. Det kan vistnok siges, at han systematisk har forhærdet sig paa dette Punkt og følt en sørgelig Glæde ved at løsrive sig fra alt, hvad der knytter ham til hans Hjem. Disse Løsrivelsesforsøg har jo i den sidste Tid endog strakt sig til selve Navnet. Jeg hørte, at De kaldte ham for Per. Maaske veed De sletikke engang af, at det er et selvgjort Navn. Peter Andreas blev han kaldt i sin Daab.«

»Jeg troer, jeg har hørt det.«

»Jeg vil nu hellerikke skjule for Dem, hvad der er min bestemte Mening — og De har jo udtrykkelig ønsket en aaben Udtalelse — at ogsaa hans Forlovelse med Dem er et saadant overlagt Oprør mod Hjemmet, en bevidst Fornægtelse af dets Aand — —.«

Jakobe saae op med sammentrukne Bryn.